

έχουσάν μηκος είκοσι ποδῶν καὶ πλάτος ἑπτά, κατασκευασθεισάν δὲ μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸν διπλοῦν αὐτῶν προσοργισμὸν ως ιστιοφόρων πλοιαρίων καὶ ἐλκήθων. Δώδεκα ἄνδρες ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα ἐκάστης τούτων.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου κατώρθωσεν ὁ Parry καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ, ἀλλοτε μὲν πλέοντες, ἀλλοτε δὲ κυλιόντες τὰ ἐλκηθρὰ αὐτῶν, νὰ διατρέξωσιν 292 μίλια καὶ νὰ φθάσωσιν οὕτως εἰς πλάτος 820 45', ὅπερ ἦτο τὸ βορειότατον σημεῖον εἰς δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην προσῆγγισαν. Δυστυχῶς τὸ θέρος κατέλαβεν αὐτοὺς καθ' ὅδον, ἢ δὲ τῆς τῶν ἐφ' ὅν ἔβαινον πάγων καὶ η ἔνεκα τῶν ψευμάτων πρὸς νότον κίνησις αὐτῶν, ἐξουδετεροῦσα τὴν πρὸς βορρᾶν κίνησιν τῶν ἐξερευνητῶν, πινάγκασεν αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσιν ἐπιχειρούσιν, ἀποδειχθεῖσαν ἀδύνατον, καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ πλοιόν των, ὅπερ ἐγκατέλιπον ἀπὸ δύο μηνῶν.

"Ιδως ἀδυνατεῖ τις νὰ φαντασθῇ εὐκρινῶς τὰς ἀπειραρίθμους δυσχερείας καὶ τοὺς δεινοὺς κινδύνους τῶν ἐκδρομῶν τούτων, ἀλλὰ βεβαίως ἀμυδράν. Ιδέαν τούτων δύναται νὰ σχηματίσῃ, ἐάν λάβῃ ὑπ' ὅψει ὅτι ἐν μέσῳ τῆς ἀπέιδου ἐκείνης ἐρημίας τὸ μόνον σημεῖον ἐξ οὐδενατὸν νὰ ληφθῇ ἐπικουρείᾳ εἶνε τὸ πλοῖον, ὅπερ μετέφερεν αὐτὸν ἐκεὶ καὶ ὅπερ ἐγκαταλείπει ἐσφηνωμένον ἐν μέσῳ τῶν πάγων, χωριζόμενος ἀπ' αὐτοῦ ἐκουσίως διὰ διαστήματος ἐκατοντάδων λευγῶν, διαστήματος διανυσμένου ἐντὸς διοκλήρων μηνῶν! Διότι οὐδὲ ἀπὸ τῆς παγωμένης θαλάσσης, οὐδὲ ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων ἐρήμων ἀκτῶν δυνατὸν νὰ ἀναμένῃ τις καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπικουρείαν. Θεεν ἀνάγκην νὰ μεταφέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ πᾶν δι, τι θὰ χρονιμεύσῃ αὐτῷ ὡς τρόφιμα, ἐνδύματα, ἐργαλεῖα, φάρμακα, κτλ. ἐντεῦθεν ὁ στενός σύνδεσμος τοῦ πληρώματος μετὰ τῆς λεμβου, τῶν ἐπιβατῶν μετὰ τοῦ ἐλκήθρου. Ἐάν τὸ ἐλκηθρὸν καταστραφῇ, ἐάν κρημνισθῇ ἐντὸς βαράθρου, οἱ ἐπιβάται αὐτοῦ εὑρίσκονται ἀμέσως ἐστρεφομένοι τῶν πάντων, ἢ δὲ καταστροφὴ ἐκείνου ἐπιφέρει τὸν βέβαιον ἐκείνων δλεθρον. "Οδὸν δ' ἀφορᾶ τὰ τρόφιμα, ἐπειδὴ τὸ βάρος αὐτῶν εἶνε μέγα καὶ ἀδύνατον εἶνε νὰ μεταφέρωνται ταῦτα καθ' ἀπασαν τὴν μακράν ὅδον, ἀποθηκεύοντας αὐτά εἰς διάφορα σημεῖα τῆς ὅδου καὶ ἐπανευρίσκοντας αὐτά κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐάν, ἐννοεῖτε, δὲν ἀποπλανηθῶσι καὶ κατορθώσωσι νὰ ἐπιστρέψωσι διὰ τῆς αὐτῆς ὅδου. "Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀποθηκεύοντα ταῦτα τρόφιμα δυνατὸν νὰ καταφαγωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀγρίων ζφων ἢ καὶ νὰ καταστραφῶσι κατὰ τὴν τῆξιν τῶν πάγων, κρύπτουσιν αὐτὰ ὑπὸ σωροῦς λίθων, ὑπὸ πικνὰ στρώματα χιόνος, ἢ καὶ ἐν τοῖς κοιλῶμασι τῶν ἀπορρώγων ἀκτῶν ἢ τῶν ἀβάτων βράχων.

Ἐτέρα δυσχέρεια παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἐκδογὴν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἥν η ἐκδρομὴ γενίσεται· διότι τὸ μὲν παρατεταμένον σκότος τοῦ χειμῶνος παρακώλυει πᾶσαν κίνησιν, ἢ δὲ τοῦ θέρους χλιαρᾶ θερμότης τίκει τὰ ἐκ πάγου πεδία καὶ τίθησιν αὐτὰ εἰς κίνησιν, παραλύουσαν καὶ ἐκμυδενιζουσαν ἐπίσης πᾶσαν ἀπόστημα προσόδου. Αἱ μόναι θεεν ὑπολειπόμεναι πρὸς ἐπιχειρούσιν ἐποχαὶ εἶνε η τοῦ φθινοπώρου, πτις καὶ θεωρεῖται ως η

μᾶλλον εὔνους, καὶ η τοῦ ξαρος, καθ' ἥν ὅμως ἐκτίθεται τις εἰς ψύχην, ἄτινα εἶνε τὰ ταπεινότατα ὄλοκλήρου τοῦ ἔτους. Ἀλλὰ τὰς μεγίστας δυσχερείας πάρεχει αὐτὴ η κατάστασις τῆς ἐπιφανείας τοῦ πάγου, ἐνταῦθα δὲ ἀκριβῶς κεῖται η τελεία ημῶν τῶν κατοίκων τῶν εὐκράτων ζωνῶν ἄγνοια. Καὶ τῷ δοντὶ, ἐκ τῶν γνωστῶν κατ' ἀναλογίαν κρίνοντες περὶ τῶν ἀγνωστῶν, νομίζουμεν πάντες δτι, ως ὁ λεπτὸς ἐκ πάγου η χιόνος φλοιός, δότις καλύπτει τὸν χειμῶνα τὰς ὁδούς καὶ τὰς στέγας τῶν οικιῶν ημῶν, παρουσιάζει ἐπιφανείαν κατὰ τὸ μᾶλλον η πττον ἐπίπεδον καὶ ὀμαλήν, ἐφ' ἣς μετὰ προσοσχῆς βαίνοντες δυνάμεθα ἀσφαλῶς μακράν νὰ διανύσωμεν ὅδον, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀπεράντων πολικῶν πεδίων μικρὰ παρουσιάζεται δυσχέρεια κατὰ τὴν ἀπὸ σημείων εἰς ἔτερον μετάθεσιν. Δυστυχῶς οἰδὲν τούτου ἀνακριβέστερον· διότι ἀφ' ἔνδος μὲν η χιὼν εἶνε συνήθως ὑπὸ μορφίν λεπτῆς κόνεως σχηματίζει δὲ παχέα στρώματα, ἐν οἷς βυθίζονται οἱ πεζοποδούντες μέχρι γρανατος, ἐνίστε δὲ καὶ μέχρις ὀδφύος, καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν ψιων, τὰ δὲ ἐλκηθρα θάπτονται ἐντὸς τῶν στρωμάτων τούτων καὶ η ἀνέλκυσθις αὐτῶν πολλάκις ἀποβαίνει ἀδύνατος, καθ' ὅδον ἐλλείπει τὸ ἀπαραίτητον πρὸς ἀντιδρασιν στρεψόν ἔδαφος, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὰ ἐκ πάγου πεδία δὲν παρέχουσιν εἰμὶ κατὰ διαλείμματα ἔδαφος ἐπίπεδον καὶ συνεχές, κατὰ τὸ πλεύστον δὲ καλύπτονται ύπὸ ύπερχμεγέθων προεξοχῶν ἀποτελουμένων ἐκ μεγάλων τειχαρίων πάγου, ἀτάκτως ἐργασμένων καὶ οὕτω πεπικνωμένων, ὥστε ἐλάχιστον νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα. Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης σχηματίζομεν ηδη διαφεύτερον ιδέαν τῶν καταπληκτικῶν δεινῶν δυσχερειῶν, ἃς παρουσιάζει η ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου καὶ ἐξόχως ὀλισθητοῦ τούτου ἐδάφους πεζοπορία, ἐτι δὲ μᾶλλον η μετακίνησις τῶν ἐλκήθρων, ἄτινα, ως ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀποτελοῦσι τὰ μόνα ἐν ταῖς ἀξένοις καὶ ἐρήμοις ἐκείναις χώραις ἐρείματα.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΑΓΓΛΙΑΣ.—Η Γαλλική-κωμῳδία εἰν Λονδ.νφ.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Μυθοδράματα.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ο Οίκος τοῦ Μολιέρου, τὸ ιδιαὶ Γαλλικόν-Θέατρον λεγόμενον, ὅπερ ὑπὸ τὴν δραματικὴν ἐποχὴν εἶνε τὸ ἐπιφανεύσατο τοῦ κόσμου, τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, καὶ ἐφ' οὐ τὰ κράτιστα ὑπὸ τῶν κρατιστῶν ὑποκριτῶν τῆς ἐποχῆς διδάσκονται ἔργα, μετάκηνσεν εἰς τὸν πρωτεύονταν τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Διδάσκον δὲ ἀπὸ τῆς οκνῆς τοῦ θεάτρου Drury-Lane ἀπὸ τῆς 29 παρελθόντος, καταβέλγει τοὺς συμπατριώτας τοῦ Γλάδστωνος, οἵτινες σπεύδουσι νὰ χειροκροτῶσι καθ' ἐκάστην τὰ διδασκόμενα γαλλικὰ ἔργα καὶ τοὺς διδάσκοντας γάλλους ὑποκριτάς, τὸν Mounet Sully, τὸν Got, τὸν δεσποινίδα Bartet, τὸν Reichenberg, τὸν Dudlay καὶ λοιπούς, καθὰ γράφει ὁ τὴν Γαλλικήν-Κωμῳδίαν καὶ νῦν παρακολουθήσας, ως πάντοτε

περιώνυμος κριτικός Sarcey εις τὸν παρισινὸν «Χρόνον», μακράς ἀποστέλλων ἐπιστολάς. Ο Sarcey ἔστιν εἶδος πιστοῦ, ὅτε μὲν δάκνοντος ὅτε δὲ θωπεύοντος, κυνός τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας, εἰς ἣν ἀπὸ τῆς νεότητος αὐτοῦ ἐαυτὸν ἀφίερωσε, καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παριστάμενος εἰς τὰς παραστάσεις αὐτῆς καὶ κατέχων τὸ ώρισμένον αὐτῷ ἐδώλιον τῆς ὁργῆστρας. Τοσοῦτον τακτικῶς ἦν, ὅστε ὁ πρότανις τῶν ὑποκριτῶν αὐτῆς κ. Got ἀπὸ τῆς ὀπῆς τῆς αὐλαίας παρατηρήσας καὶ ιδὼν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ τὸν πρύτανιν τῶν κριτικῶν, ἐν ᾧ τὸ διδασκόμενον ἔργον πολλάκις οἴκουσεν, ἀνεψώντεν: «Ἐπι τέλους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει 'σπίτι';». Αναφέρεται, ὅτι ἔργον τι, τὸ γνωστὸν *Mademoiselle de la Seiglière*, ὁ Sarcey οἴκουσεν ἐκατοντάκις καὶ πλέον. Ο ποιούμενος μνείαν τούτου λέγει, ὅτι περὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, καθ' ἣν τὸ ἔργον τοῦτο ἐδιδάσκετο, ἐνέτυχε τῷ διδασκάλῳ (maître), ὅστις στραφεῖς εἶπεν αὐτῷ: «Ίδού ἐκατοντάκις καὶ πλέον βλέπω τὴν *Mademoiselle de la Seiglière*· τὸ δράμα οὐδέποτε ἔτερη με». — «Ομολογῶ, ἐπιπροστιθονίν ὁ πρὸς δὺν ἡ ἀποστροφὴ ἔγένετο, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σθάνθην γέγος· Νῦ ἰδούτε ἐκατοντάκις ἔργον τὸ ὄποιον δὲν σᾶς εὔχαριστε!...». Κατὰ πᾶσαν παράστασιν τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας ὁ Sarcey εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, οἴκουεν, ἢ δὲν οἴκουεν ἀλλὰ ἔφαίνετο ἀιούων; μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Μεθ' ἐκάστην στροφήν, μεθ' ἐκάστην σκηνὴν ὁ ὑποκριτὴς ἡ ὑποκρίτρια ἔργοιταν ἐν βλέμμα εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ. «Ἄν ἐκάθιτο συσπειρωμένος ἐν τῷ ἐδωλιῷ ἀντοῦ, τὰς κειδας ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς γάδδου αὐτοῦ, τοὺς ὄφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ἀν τούναντίον ὠρθωμένως ἐκάθιτο ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ, προσεκτικός, τὰς διώπτρας ἔχων πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν, ὑποκριτὴς εὐηρεστεῖτο. «Ο Sarcey εἶναι εὐχαριστημένος». Ωστε καὶ ἀπὸ της ἔδρας αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ «Χρόνου» διὰ τῶν ἐπιψυλλιδῶν αὐτοῦ, ἐνέπνεε θάρρος ἢ ἀπογούτευσιν τῷ ὑποκριτῇ. Τοῦτο δὲ πολὺ ομιλεῖ, διότι ἡ περαιτέρω ἔρμηνεια τοῦ προσώπου ηδύνατο νὰ ἐπιφρεσθῇ καὶ νὰ καταστῇ τοιάδε ἢ τοιάδε, καλὴ ἢ κακή, ἐπιτυχῆς ἢ ἀτυχῆς. Καίτοι δὲ οὐ μόνον τοὺς ὑποκριτὰς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ παντὸς ἔργου παρακολουθῶν μετὰ προσοχῆς, προκειμένου ν' ἀποφανθῇ γνῶμην, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκροατήριον αὐτό, ιδιὰ τὸ πληρόνον, μελετῶν τὴν ἐντύπωσιν, ἥν προξενεῖ αὐτῷ τὸ διδασκόμενον ἔργον καὶ ἡ ἔρμηνεια αὐτοῦ, καὶ λογίζεται ταύτην ἐν τοῖς μάλιστα κρίνων, οὐχ ἡττον πολλάκις αὐθεντικῶς ἀποφοίνεται περὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς ἔρμηνειας αὐτῶν παρὰ τὴν γνῶμην τῶν πολλῶν. Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἀναγιμνησκόμεθα ὥραιοι, ὑψηλοῦ καὶ εὐγενοῦς ἡμαδριώματος, ὥπερ ἐν τινὶ τῶν ἐπιψυλλιδῶν αὐτοῦ ἀπεφίνατο. Προϊκείτο περὶ ὑποκριτοῦ, δὲν οἱ πολλοὶ οὐχὶ εὐμενῶς καθόλου ἔκρινον, αὐτὸς δὲ διακρίνων τὸ τάλαντον αὐτοῦ ἀείποτε ἐνεθάρρυνε καὶ εύνους αὐτῷ ἦν. Έξημνεύσαντος δὲ πρόσωπόν τι ἐν τινὶ ἔργῳ τοῦ ὑποκριτοῦ τούτου καὶ κατὰ τὴν κοινὴν πάντων ὄμολογίαν θριαμβεύσαντος, ὁ Sarcey ὑπερήφανος ἔγραψε διαπιστῶν τὸ δικαιον καὶ ὄγδον τῆς γνῶμης αὐτοῦ τάδε: «Πόσον χαίρω, ὅταν ἔχω δικαιον, ἔστω καὶ ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου, ἢ σχεδὸν ὅλου· διότι ἔχω δικαιον!».

Ἡ Γαλλικὴ-Κωμῳδία κατήγεξατο τῶν παραστάσεων αὐτῆς πανηγυρικὸν τῆς Reichenberg εἰπούσης ποίημα τοῦ διευθυντοῦ κυρίου Claretie, ἐγιγραφόμενον Χαιρετισμὸς εἰς τὸ Λονδίνον, τοῦ δὲ ὅλου θιάδου σχηματίσαντος εἰκόνα ωραίαν, ἵς ἐν τῷ βάθει διεκρίνοντο ὁ Shakespeare καὶ ὁ Molierēς. Τὸ κοινὸν τοῦ Λονδίνου παρίσταται καθ' ἑκάστην, οὐχὶ ὅμως πάντοτε πληροῦν τὸ θέατρον, διότι τοῦτο εὐρύτατον τυγχάνει ὄν, συγκινεῖται δὲ καὶ κειροκροτεῖ, ἀποδεικνύμενον οὕτως οὐ μόνον τερπόμενον εἰς γαλλικὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ γινώσκον τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν, ἀντιλαμβανόμενον αὐτῶν, ἐν ᾧ οἱ Γάλλοι δὲν δύνανται νὰ εἰπωσι, πλὴν ἔγγων τινῶν τοῦ Σαιξάντη, διότι γινώσκουσι τὸ ἀγγλικὸν θέατρον καὶ μάλιστα τὸ νεώτερον. Τὰ ἔργα ἀπερ διδάσκει ἡ Γαλλικὴ-Κωμῳδία ἐν Λονδίνῳ εἰνε καθ' ἑκάστην διάφορα, οὐδὲν ἔξ αὐτῶν ἐπαναλαμβάνεται. Φαίνεται δῆμος διότι θὰ ἐπαναληφθῶσι κατ' ἔξαιρεσιν δέω, τὰ μάλιστα θριαμβεύσαντα ἔργα, οὐ περίφημος *Denise* καὶ οἱ *Effrontés*.

Ἐν Λονδίνῳ ἔξακολουθεῖ ἔτι διδάσκουσα ἡ διάσπορος ιταλικὴ τραγῳδός Signora Eleonora Duse. Αὕτη ὑπεδύσατο ἀρτὶ τὸ σχῆμα τῆς Nora ἐν τῇ *Maison de roupeé*, τοῦ περιωγόυν νοερηγοῦ δραματικοῦ Ibsen.

* * *

Τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας ἀπελθούσης εἰς Λονδίνον ἔνεκα τῶν ἐπισκευῶν τοῦ θέατρου, τὰ λοιπὰ γαλλικὰ θέατρα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν ἐστινήν, καθ' ἣν νέα ἔργα γνωστῶν δραματικῶν οὐδαμῶς ἀναβιβάζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ νεαρῶν, ἐδιδάξαν τρία ἐν τρισιν ἔξ αὐτῶν μιμοδράματα. Ἐν μᾶλιστα παρεστάθησαν ὁ Jean Mayeux, μιμόδραμα τρίπρακτον τοῦ κ. Blanchard de la Bretesche μέλους τοῦ κ. Charles Thony, ἐν τῷ θεάτρῳ *Folies-Dramatiques*, ὁ *Enfant prodigue*, γνωστὸν καὶ ἐνταῦθα, ὡς διδάχθεν ἐν τῷ Νέῳ Γαλλικῷ Θεάτρῳ, μιμόδραμα τρίπρακτον τοῦ κ. Michel Carré, μέλους τοῦ κ. Wormser, ἐν τοῖς *Bouffes-Parisiens* καὶ ὁ *Hôte*, τρίπρακτον μιμόδραμα τῶν κ. κ. Michel Carré καὶ Paul Huguenet, μέλους τοῦ κ. Ed. Missa.

Τὰ μιμοδράματα ταῦτα εἰσὶν εἶδος δραματικῆς παντομίμας, ἐν ᾧ τὸν λόγον ἀναπληροῦσιν αἱ κινήσεις, τὰ σκηνικὰ καὶ ἡ μουσικὴ. Όσοι εἶδον τὸν *Enfant Prodigue* ἐνταῦθα γινώσκουσι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ δράματος, ὥπερ θριάμβους προσκομίζει πανταχοῦ. Οἱ Παρισινοὶ χορτασθέντες τῶν ἀλλων ἐπιζητοῦσι τὸ καινόν, τὸ δὲ ταινὸν τοῦτο ἀνεῦρον καὶ ἐν τῇ ἐπαναληψίᾳ τῆς παντομίμας, ἵς δῆμος ἡ ἐπιτυχία, μεθ' ὀλας τὰς ώραιώτητας καὶ τὴν γλυκεῖαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μουσικὴν αὐτῆς, οὐδαμῶς ἔσται διαρκῆς. Τὸ τοιοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὶς ἔξαψις, πτις ἐπὶ βραχὺν χρόνον διαρκεῖ, παρέρχεται ταχέως, ὑποχωρεῖ μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τῆς διαρκοῦς λάγψεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ἀλλων. Τὰ ἔργα, ἀπερ δὲν φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸν τύπον ἐκείνον τῆς τελειότητος, τοῦ ἀληθῶς καλοῦ καὶ ώραιοῦ, ἐπὶ βραχύν χρόνον ἀνθοῦσι, τῷ χρόνῳ δὲ παρέρχονται καὶ κατερρέουσι. Τοιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ ἡμέτερα τυχαίως κληπθέντα κωμειδύλλια, οἱ Μπάγματα Λι-

νάρδοι δηλ. Τὰ Μαγούλια, τὰ Πράσινα
φουστάνια κτλ. κτλ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἔν γε τῷ παρόντι ἔχομεν θέατρον· τὸ θερινὸν θέατρον τοῦ κήπου τῶν Μνηματακίων ἀργεῖ, προτίθεται δὲ νὺν λητουργῆσῃ προτετάξας, ἀφικονυμένου τοῦ θιάσου, ὅστις ἐδίδαξε κατὰ τὸν χειμῶνα ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ομονοίας, τοῦ κ. Stravolo, θιάσου ἵταλικού μελοδραματίου. Περὶ τοῦ θιάσου τούτου εἴπομεν τὴν γνώμην ἡμῶν ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῆς 7 μαρτίου (τεύχ. 20). Ἀλλ᾽ ἐλέγθη ἡμῖν ὅτι μετερρυθμίσθη διὰ τῆς προσλήψεως νέων ὑποκριτῶν καὶ ιδιῶν ὑποκριτριῶν. Εὐχόμεθα τοῦτο. Ἀγγελίαι ἐπὶ τῶν τοίχων ἀγγέλλουσι τὴν προσεγγῆ ἀφεῖν τοῦ ἵταλικού θιάσου μελοδραμάτων τοῦ κ. Λαμπρούνα, ὅστις διδάσκει νῦν ἐν Ἀθήναις, διδάξαντος δὲ ἐνταῦθι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θερινοῦ θέατρου τῆς Ομονοίας. Οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν προτέρων δυνάμεθα εἰπεῖν, διότι οὐδὲν γνωσκομεν.

— Τὰ περὶ τοῦ *Falstaff* τοῦ Βέρδη ἔξαχολουθούσι. Ἀναγράφεται δὲ νῦν ὅτι ὁ ἡρως τοῦ Σαικσπήρου πολλάκις μέγρι τοῦ νῦν ἐφείλκυσε τοὺς μελτοποιός. Οὕτως ὁ Ritter τὸ 1794 ἐμελτοποίησεν ἔργον φέρον τὴν αὐτῆν ἐπιγραφὴν τῆς Κωμῳδίας τοῦ Σαικσπήρου τῶν *Joyeuses commères* de Windsor, εἴτε ὁ Salieri ἔδωκε *Falstaff* τινα ἐν Βιέννη κατὰ τὸ 1798, ἀκολούθος ὁ Nicolaï, μετ' αὐτὸν ὁ Abolphe Adam, ὅστις ἔγραψε *Falstaff* τινα διὰ τὸ Αυρικὸν-Θέατρον κατὰ τὸ 1856, τέλος δὲ ὁ Balfe, ὁ συγγραφεὺς τῆς *Bohemienne*. συνέθετο κατὰ τὸ 1838 *Falstaff* τινα ἐπίστης, οὐτινος ἡ ἐκτέλεσις, ὑπὸ διαστήμων ὑποκριτῶν γενομένη, ἔτυχε ἐκτάκτου ἐπιτυχίας.

— Κατ' αυτὰς εδιδάχθησαν οἱ Λησταὶ τοῦ Schillerē ἐν Ιέρᾳ τοῖς Γερμανίας, ἡ δὲ διδασκαλία αὕτη παρουσιάσε τὴν ἔξι γε πρωτοτυπίαν. Κατά τι προνόμιον αἱ ἔδραι τῆς ὁργήστρας, πεφυλαχμέναι τοῖς μελεσι τοῦ πανεπιστημίου, κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν φοιτητῶν αὐτοῦ, φερόντων τὴν ἔθιμην στολήν. Κατὰ τὴν ἄρσιν τῆς αὐλαίας σῶματα νέων ἐγέρεται καὶ ἔδει τὸν ἔθιμον ὕμνον ἐν εἰδεί γαιρετισμῷ πρὸς τὴν σίκεγένειν τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Βαυαρίας, ἥτις ἐκάθητο ἐν τινὶ θεωρείῳ. Ἡ περάστασις ἤρξατο. Ἀλλὰ καὶ ἦν στιγμὴν οἱ ὑποκριταὶ ἔμελλον νὰ ἀσωσιν ἄσμα τι φερόμενον ἐν τῷ δράματι, διὸ πρόσθιος τῶν φοιτητῶν ἐγέρεται καὶ κινῶν τὰς γείτονας κράζει: Σιγή! Ήμεῖς θὰ ψάλωμεν τὸ ἄσμα τοῦτο! Οὕτως οἱ φοιτηταὶ ἐν γραφῇ ψάλλουσι τὸ ἄσμα, οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀναμένουσιν ἔχοντες τὰς γείτονας ἐσταυρωμένας.

Αμα δὲ τῷ τελεῖ τοῦ χρυσατος, ὁ πρόεδρος διέταξεν ἐν μεγάλῳ πρεπείᾳ:

«Σιγή! τὸ δρᾶμα δύναται νὰ ἔσχακολουθήσῃ». Τότε οἱ ὑπάρχοιται συνεγίζουσι τὸ δρᾶμα μέγιο τοῦ δευτέρου ἀσυντος.

«Σιγή! επέταξεν αὐθίς ὁ ἀρχιγῆς τῶν φοιτηῶν, ἡμεῖς θὰ ψάλωμεν τὸ ἔσμα τοῦτο. Οἱ ὑποκριταὶ αὐθίς ἀπόρατοῦται. Τὸ τοιοῦτον ἐπανελήφθη δι' ἔκαστον ἔσμα τῶν τοῦ δράματος, ἣ δὲ ἐσπεσεὶς ἐλήγει διὰ τοῦ θεινικοῦ ὕμνου, ἐπικαναληθεύεντος ἐν γοσῷ.

Τὸ τοιοῦτόν ἐστι προνόμιον τῶν σπουδαστῶν, ὅπερ εἴςχωρήθη αὐτοῖς ὑπὲ τοῦ Καρδού-Λύγουστου, τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας-Βάχμαρης, ζῶντος τοῦ Σιλλέρου. Τοῦ δὲ προνομίου τούτου ἡδη ἐγένετο γνῶσις.

— Ή κυρία Πάτητη μελετή νῦν νέον μελόδραμα, οὐτίνος αὔτη
ὑποδυθήσεται τὴ κυριότατον πρόσωπον (τρύγμα καλογραίας) ἐν
Ἀμερικῇ κατὰ τὸν ἐπίσηντα γειτόνια. Τὸ μελόδραμα ἐπιγρά-

φεται Γαλλικός λαός, οὗτον τὰ μὲν ἔπη ἀνήκουσι τῷ ἀγε-
ρικανῷ δημοσιογράφῳ Charles A. Byrne, τὰ δὲ μέλος τῷ κ.
Pizzi, μελοποιῶν ἔργου ἄστι στεψάντος ἐν Βολανίζ.

— Καὶ πάλιν ποιώμεθα λόγον περὶ τοῦ ὥμοεθνος ὅξυφόνου κ. Ἰωάννου Ἀποστόλου, διότι καὶ πάλιν ἐπαινετικὴ περὶ αὐτοῦ ἐγράψησαν ἐν τῷ Ἱταλικῷ ΙΘ' αἰῶνι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εὐεργετικῆς αὐτοῦ καθ' ἣν εἰδιδάχησαν ἡ Cavalleria Rusticana καὶ τινα ἀποσπάσματα μελοδραμάτων. Η ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἦν πράγματι λαμπρά, θριαμβὸν δὲ ἀλλοθῇ ἤρατο δ. κ. Ἀποστόλου, διτινι προσηνέθησαν δῶρα τε πολύτιμα καὶ ἄνην.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Παρὰ πάντα τὸν τοδοῦτον ἀμείλικτον ὅσον καὶ ἀδικαιολόγητον, καὶ ὕσκοπον δὲπὶ πᾶσι πόλεμον, ὃν ἡ συνηπισμένη ἀντιπολίτευσις διεξάγει κατὰ τῆς κυβερνήσεως Σωτηροπούλου-Ράλλην ὡς ἀθετησάσης τοὺς συνταγματικοὺς τύπους ἐν τῇ διοικολογίᾳ τῆς οἰκονομικῆς συμβάσεως, παρὰ τὰς ἀπειλάς, ἃς ἐναντίον αὐτῆς τε καὶ τῶν παρασχόντων τὸ ἀναγκαῖον κῦρος αὐτῶν εἰς πραγμάτωσιν τοῦ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης συναπτομένου δανείου ἔχακαντίζουσι τὰ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς πολυσχιδοῦς ἀντιπολίτευσεως γράφοντα ὅργανα τοῦ ἀττικοῦ τύπου-- ἀγνοοῦμεν τὴν ἀληθείαν τί προτείνοντα ἀντὶ τῶν γενομένων, ἀφοῦ τὰ γενόμενα ἵν περιπτερεστάτη τῶν ὑπολειπομένων δύο διεξόδων, τῆς ἑτέρας οὕστις τῆς ἀποκαλύπτου χρεωκοπίας μετά τῶν ἀτιμωτικῶν ἐπακολούθων αὐτῆς—, παρὰ τὸν ἀδικονέλεγομεν καὶ ὕσκοπον τοῦτον πόλεμον ἡ κυβέρνησις ἔχακολουθεῖ ἀταράχως παρασκευάζουσα τὰ νομοθέτια, ἀτινα θὰ ὑπο-

ελάχιστη παρούσα την έπειτα από την θανάτωση του Καρόλου Βασιλέως είναι σήμερα η μόνη διάσταση της ιστορίας της Ελλάς. Η ομοιότητα της συγκαλέσθηκε αύτην, διότι δε θὰ έπειξειρει τὸν περαιτέρω ἐπιδιώκειν τοῦ ἔργου, οὐ νογέστο διὰ τῆς διοιμολογήσεως τῆς περὶ ής ὁ λόγος συμβάσεως. — Τὰ γέτρα ταῦτα οὕπω ἐγνώσθησαν ἐν λεπτομερεῖᾳ, γενικῶς δύμας εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀποτελοῦσι σειράν τοικονομιῶν διὰ καταργήσεως τῶν θέσεων τῆς πολυτελείας καὶ θεσπισμὸν τοῦ μονοπωλείου τοῦ καπνοῦ, περὶ οὐδὲν σπουδαῖαι ἡδη προτάσεις ὑπεβλήθησαν τῷ ὑπουργείῳ. — Εἶναι πιθανώτατον — τοῦτο τούλαχιστον ἀποδεικνύεται ἐξ ὅσων εἰπομένων περὶ τῆς στάσεως τῶν ἀντιπολιτευτικῶν μερίδων — ὅτι τὸ ὑπουργεῖον οὐδὲ ἐν τῶν μέτρων τούτων θὰ ἴδῃ κυριούμενον ὑπὸ τοῦ κοινούσουλίου, ή πλειονοψήφια τοῦ ὁποίου παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου ἐλπίδας τῶν κυβερνητικῶν κύκλων θὰ καταψήφισῃ αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην πρὸ αὐτοῦ ἐμφάνισιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐμπιστούμνης τοῦ ἄνακτος κληθέντων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνδρῶν, ἀλλ᾽ ἐξ ἵδου πιθανὸν ἐπακόλουθον τῆς καταψήφισεως ταύτης δύναται νὰ λογισθῇ οὐχὶ ή πρόσκλησις τῶν πλειονοψήφουντων, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀποχωρίσεως αὐτῶν παρητίθεντο τὴν ἐντολὴν, ἥν ἀνέθετο αὐτοῖς ή χώρα, διε ἀνηγόρευεν αὐτοὺς παντοδυνάμοις κυβερνήτας, ἀφοῦ τὸ πρόγοιαμα, ὅπερ ἐκδήλωσαν ὅπως ἐφαρμόσωσιν, ὥμο-